

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 97

гр. Ловеч, 10.02.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в закрито заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

Членове: **ПЛАМЕН ПЕНОВ**
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

като разгледа докладваното от **ПЛАМЕН ПЕНОВ** Въззивно частно гражданско дело № 20224300500013 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 413, ал. 2 ГПК.

Образувано е по частна жалба от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ” АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр*****, подадена против разпореждане от 14.12.2021 г., по ч.гр.д. № 761/2021 г. на РС Луковит в частта, с която подаденото от жалбоподателя заявление по чл. 410 ГПК е отхвърлено по отношение на искането за присъждане на съдебни разноски за платен адвокатски хонорар.

В частната жалба са направени оплаквания за материална незаконосъобразност на атакуваното разпореждане, в следните аспекти: липса на изложени от районния съд мотиви за отъждествяване непредставянето на фактура към договора за правна защита и съдействие с недоказване на реално сторен от заявителя разход във връзка с образуваното дело; несъобразяване от съда, че такава фактура е издадена за няколко договора за правна защита и съдействие, сред които е и този, за защита по конкретното дело; липса на дадени към заявителя указания за представяне на фактурата, удостоверяваща разноските; спазване от заявителя на всички изисквания на чл. 113, ал. 4 ДОПК. В частната жалба е направено искане за отмяна на атакувания съдебен акт и за издаването на заповед за изпълнение и за съдебните разноски, в частност за платения адвокатски хонорар.

Частната жалба е допустима, тъй като същата е подадена в срок, против подлежащ на обжалване съдебен акт и от лице, за което е налице правен интерес от обжалване (чл. 413, ал. 2 ГПК). Едноседмичният срок за обжалване по чл. 275, ал. 1, вр. чл. 413, ал. 2 ГПК е спазен, защото, броен от датата на връчване на атакуваното разпореждане (20.12.2021 г.), същият е изтекъл на 29.12.2021 г., а частната жалба е подадена на 22.12.2021 г., видно от клеймото за изпращач. За частния жалбоподател е налице интерес да обжалва разпореждането, доколкото с последния акт е отхвърлено подаденото от него

заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист (чл. 413, ал. 2 ГПК).

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приложеният към заявлението договор за правна защита и съдействие, въз основа на който се претендира адвокатското възнаграждение, е сключен между частния жалбоподател „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ АД и Адвокатско дружество „Гергова и Петкова“, представлявано от адв. Виолета Гергова. Договорът има за предмет предоставяне и оказване на правна защита, съдействие при водене и процесуално представителство на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ АД в заповедното производство по чл. 410 ГПК срещу Н.М. Трайкова. В т. III от договора е посочено, че договореното възнаграждение е 120 лв. с включен ДДС и че то е платимо в брой.

Съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка (ТР-6-13-ОСГТК, т. 1).

След като е регистрирано по Закона за данъка върху добавена стойност (ЗДДС) адвокатското дружество е задължено да издаде фактура (чл. 133, ал. 1 ЗДДС). Документирането на доставките между данъчно задължени по ЗДДС лица се извършва с изброените в чл. 112 ЗДДС документи – фактура, известие към фактура и протокол. Без издаване на някой от тези документи, не би могло да се приеме надлежно удостоверяване на данъчното събитие – предоставяне на услуга от адвоката в полза на търговското дружество-заявител, доколкото получателят и доставчикът на услугата са данъчно задължени лица по смисъла на чл. 3 ЗДДС. Сама по себе си фактурата не доказва плащането на възнаграждението, но тя служи за доказване на извършена доставка на услуга, респективно на стока, или за получаване на авансово плащане (чл. 133, ал. 1 ЗДДС). Като първичен счетоводен документ по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗСч фактурата е носител на информация за регистрирана стопанска операция, с която следва да се обвърже издаденият документ за извършено плащане по операцията - касов бон или разписка. При липса на такъв документ, не би могло да се приеме, че договорът има характер на разписка за заплатена сума. В това се проявява доказателственото значение на фактурата спрямо заплащане на адвокатското възнаграждение. В задължителната съдебна практика, намерила израз в ТР-6-13-ОСГТК, т. 1, се разглежда въпросът дали договорът за правна помощ има характер на разписка, когато в него е означено, че сумата е платена в брой, но не и документалната обосновааност на извършеното в този случай плащане, при липсата на издаден документ по чл. 112 ЗДДС, когато адвокатът/адвокатското дружество са регистрирани по ЗДДС. Затова представянето на такава то

страната е необходимо, за да се докаже извършване на претендираните разноси.

Макар в по-лаконичен обем, районният съд е изложил мотиви в същия смисъл, поради което първото поред оплакване в частната жалба се явява неоснователно. Неоснователни са и другите две оплаквания. Ако е разполагал с издадената фактура, заявителят е следвало да я приложи към заявлението, за да му се присъдят разноските в заповедното производство. Неприлагане на фактурата към заявлението не води до нередовност на сезирания акт, задължаващ съда да даде на заявителя указания за представяне по делото (чл. 410, ал. 2 и 3 ГПК). Затова е неоснователен упрекът към районния съд за допуснато нарушение на чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК. Спазване от заявителя на всички изисквания на чл. 113, ал. 4 ДОПК е без значение за основателността на частната жалба, доколкото заявителят не ангажирал доказателства пред заповедния съд за заплатено от него адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане от 14.12.2021 г., по ч.гр.д. № 761/2021 г. на РС Луковит в частта, с която подаденото от жалбоподателя заявление по чл. 410 ГПК е отхвърлено по отношение на искането за присъждане на съдебни разноси за платен адвокатски хонорар.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____